

Περισσότεροι από
2.000.000 αναγνώστες

New York Times
best-seller

Όμορφο
ΜΥΣΤΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CHRISTINA LAUREN

Ένα

Ρούμπι

«Δεν μπορώ να πω ότι στοιχηματίζω πως έχει τεράστιο πούτσο, δεν στοιχηματίζω όμως και για το αντίθετο.»

«Τίνα!» διαμαρτυρήθηκα κι έκρυψα το πρόσωπό μου στα χέρια μου, με μια έκφραση φρίκης. Για όνομα του Θεού, ήταν επτάμισυ το πρωί της Πέμπτης. Δεν μπορεί να ήταν από τώρα μεθυσμένη.

Χαμογέλασα με απολογητικό ύφος στον άντρα που στεκόταν απέναντί μας και μας κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια. Α-ναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να επιταχύνω το ασανσέρ με τις δυνάμεις του μυαλού μου.

Όταν την αγριοκοίταξα, όρθια αντίκρυ της στο ασανσέρ, η Τίνα σχημάτισε με τα χείλη της τις λέξεις: «Τι έκανα;» Ύστερα σήκωσε τους δύο δείκτες της σε απόσταση περίπου τριάντα εκατοστών. «Τον έχει μεγάλο σαν του αλόγου!»

Ευτυχώς σταματήσαμε στον τρίτο όροφο, οι πόρτες άνοιξαν, κι έτσι δεν χρειάστηκε να ζητήσω ξανά συγγνώμη.

«Δεν κατάλαβες ότι εκεί μέσα δεν ήμασταν μόνες μας;» είπα ανάμεσα στα δόντια μου και την ακολούθησα στον διάδρομο. Στρίψαμε στη γωνία και σταματήσαμε μπροστά σε μια μεγάλη πόρτα με χαραγμένα τα ονόματα ΡΙΤΣΑΡΝΤΣΟΝ-ΚΟΡΜΠΕ στο αμβρολισμένο γυαλί.

Έστρεψε το βλέμμα της πάνω μου ενώ ταυτόχρονα ψαχούλευε στην τεράστια τσάντα της, με τα βραχιόλια στο δεξί της χέρι να κουδουνίζουν σαν μεταλλικά διακοσμητικά που τα φυσάει ο αέρας. Έψαχνε τα κλειδιά της. Η τσάντα της ήταν πολύ μεγάλη, κατακίτρινη, διακοσμημένη με γυαλιστερά μεταλλικά καρφιά. Κάτω απ' το σκληρό φως των λαμπτήρων φθορισμού, τα μακριά κόκκινα μαλλιά της έμοιαζαν με καταρράκτη από φώτα νέον.

Εγώ είχα ανοιχτόχρωμα καστανόξανθα μαλλιά και μια μπεζ τσάντα περασμένη σταυρωτά στον ώμο. Δίπλα της ένιωθα σαν γκοφρέτα βανίλια.

«Δεν ήμασταν;»

«Όχι! Απέναντί σου στεκόταν εκείνος ο τύπος απ' το λογιστήριο. Αργότερα θα πρέπει να περάσω από εκεί και, χάρη σ' εσένα, η φάτσα του θα μου υπενθυμίσει ότι είπες τη λέξη “πούτσος”».

«Είπα επίσης ότι “τον έχει μεγάλο σαν του αλόγου”».

Για μια στιγμή φάνηκε να νιώθει ενοχές, όμως αμέσως έστρεψε ξανά την προσοχή της στην τσάντα της. «Πάντως, οι τύποι στο λογιστήριο πρέπει να χαλαρώσουν λιγάκι.»

Ύστερα, δείχνοντας με μια θεατρινίστικη χειρονομία το σκοτεινό ακόμα γραφείο μπροστά μας, με κοίταξε και είπε: «Να υποθέσω ότι τώρα είμαστε αρκετά μόνες μας, για τα δικά σου μέτρα;»

Της έκανα νόημα να περάσει, με ύφος παιχνιδιάρικο: «Παρακαλώ. Μετά από εσάς.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι σμίγοντας τα φρύδια. Ήταν απορροφημένη στις σκέψεις της. «Θέλω να πω ότι, λογικά, θα πρέπει να τον έχει τεράστιο.»

«Λογικά», επανέλαβα προσπαθώντας να πνίξω το χαμόγελό μου. Η καρδιά μου άρχισε να κάνει τούμπες, όπως κάθε φο-

ρά που μιλούσαμε για τον Νάιαλ Στέλαρ. Η συζήτηση για τα προσόντα του ήταν μάλλον η χαριστική βολή για μένα.

Τινάζοντας θριαμβευτικά το χέρι στον αέρα, η Τίνα ανέμι-σε τα κλειδιά των γραφείων κι έπειτα έβαλε το μεγαλύτερο στην κλειδαριά. «Ρούμπι, έχεις δει τα δάχτυλά του; Τις πατού-σες του; Για να μην αναφέρω το γεγονός ότι είναι δύο μέτρα ψηλός.»

«Δύο μέτρα και τέσσερα εκατοστά...» ψέλλισα. «Το μέγε-θος της παλάμης δεν σημαίνει απαραίτητα κάτι.» Κλείσαμε πί-σω μας την πόρτα και ανοίξαμε τα κεντρικά φώτα. «Πολλοί άντρες έχουν μεγάλες παλάμες χωρίς να είναι ιδιαίτερα προι-κισμένοι.»

Ακολούθησα την Τίνα στον στενό διάδρομο, σ' έναν χώρο γεμάτο γραφεία και κατόπιν σε μια μικρότερη, πολύ λιγότερο χλιδατή γωνία του τρίτου ορόφου. Αν και λίγο στριμωγμένο, το γραφείο μας ήταν τουλάχιστον ευχάριστο, και απ' αυτή την άποψη ήμουν τυχερή, δεδομένου ότι περνούσα περισσότερο χρόνο εδώ, δουλεύοντας, παρά στο μικροσκοπικό διαμέρισμα που νοίκιαζα στο νότιο Λονδίνο.

Μπορεί η Εταιρεία Συμβούλων Ρίτσαρντσον-Κορμπέ να ήταν μια από τις μεγαλύτερες και πιο επιτυχημένες εταιρείες συμβούλων μηχανικών σε ολόκληρη την Ευρώπη, ωστόσο διέ-θετε πολύ λίγες θέσεις για ασκούμενους μηχανικούς. Γι' αυτό και ένιωσα μεγάλη χαρά όταν, αποφοιτώντας απ' το Πανεπι-στήμιο του Σαν Ντιέγκο, κατάφερα ν' αρπάξω μία απ' αυτές τις θέσεις. Οι ώρες ήταν πολλές και ο μισθός δεν μου άφηνε περι-θώρια να ικανοποιώ τη μανία μου ν' αγοράζω παπούτσια, αλλά οι θυσίες μου είχαν αρχίσει να ανταμείβονται: όταν ολοκλή-ρωσα τις πρώτες ενενήντα μέρες μου ως ασκούμενη, μια με-ταλλική πινακίδα με το όνομά μου αντικατέστησε τη χαρτο-

ταινία που έγραφε πρόχειρα *Ρούμπι Μίλερ* και είχα μεταφερθεί από ένα μικρό δωμάτιο στον δεύτερο όροφο σ' έναν από τους μεγαλύτερους ενιαίους χώρους γραφείων, εδώ στον τρίτο.

Οι σπουδές υπήρξαν πάντα εύκολη υπόθεση για μένα. Το γυμνάσιο και το λύκειο πέρασαν σαν νεράκι, και στο πανεπιστήμιο επιβίωσα με μερικές μόνο περιστασιακές κρίσεις πανικού. Όταν πέρασα όμως στην άλλη όχθη του Ατλαντικού και βρέθηκα δίπλα σε μερικά από τα πιο σπουδαία μυαλά μηχανικών της Μεγάλης Βρετανίας... Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα δουλέψει πιο σκληρά για οτιδήποτε. Αν τα κατάφερνα να ολοκληρώσω την άσκησή μου όσο καλά την είχα ξεκινήσει, με περίμενε μια θέση στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα των ονείρων μου, στην Οξφόρδη. Φυσικά, για να την ολοκληρώσω επιτυχημένα, μάλλον δεν έπρεπε να μιλάω για το πουλί των διευθυντικών στελεχών, στο ασανσέρ του γραφείου...

Η Τίνα όμως δεν είχε τελειώσει.

«Κάπου έχω διαβάσει ότι είναι όσο η απόσταση από τον καρπό μέχρι την άκρη του μεσαίου δαχτύλου», πρόσθεσε, ενώ συγχρόνως μετρούσε με τα δάχτυλά της το μήκος της παλάμης της. Μετά τα σήκωσε στον αέρα για να τα περιεργαστεί. «Αν είναι αλήθεια, τότε ο άντρας των ονείρων σου έχει προσόντα.»

Κρέμασα την τσάντα και το παλτό μου πίσω απ' την πόρτα και είπα με ύφος αδιάφορο: «Ναι, μάλλον.»

Η Τίνα άφησε την τσάντα της να πέσει στην καρέκλα της. Το βλέμμα της ήταν γεμάτο υπονοούμενα. «Μ' αρέσεις όταν προσπαθείς να κάνεις ότι δεν σε νοιάζει καθόλου. Λες και δεν καρφώνεσαι στο πουλί του κάθε φορά που ο τύπος κυκλοφορεί σε ακτίνα τριών μέτρων από εμένα.»

Προσπάθησα να δείξω αγανακτισμένη.

Να πάρω μια έκφραση φρίκης και να βρω κάτι να της αντιπαραθέσω.

Δεν έβρισκα τίποτα. Τους έξι τελευταίους μήνες είχα κρυφοκοιτάξει τόσες φορές προς το μέρος του Νάιαλ Στέλαρ που, αν υπήρχε κάποιος ειδήμονας της τοπογραφίας της βουβωνικής του χώρας, αυτός ήμουν εγώ.

Έχωσα την τσάντα μου στο τελευταίο συρτάρι του γραφείου μου και το έκλεισα με έναν αναστεναγμό παραίτησης. Προφανώς τα κρυφά βλέμματά μου δεν ήταν τόσο κρυφά όσο πίστευα. «Δυστυχώς, είμαι σχεδόν σίγουρη ότι δεν πρόκειται ποτέ να βρεθώ αρκετά κοντά στα προσόντα του για να το διαπιστώσω.»

«Πώς να βρεθείς αν δεν λες ούτε μία κουβέντα στον άνθρωπο; Θέλω να πω, να, με την ευκαιρία, εγώ σκοπεύω να την πέσω στον κοκκινοτρίχη από τη διεύθυνση προσωπικού μέχρι να τον βγάλω νοκάουτ. Εσύ, Ρούμπι, μπορείς τουλάχιστον να μιλήσεις στον κύριο Στέλαρ!»

Κούνησα το κεφάλι. Με χτύπησε με την άκρη του φουλαριού της. «Σκέψου ότι είναι στο πλαίσιο της εργασίας σου για το μάθημα της Δομικής Ασφάλειας. Πες του ότι θέλεις να δοκιμάσεις την τάση εφελκυσμού της χαλύβδινης δοκού του.»

Κάγχασα: «Καταπληκτικό σχέδιο!»

«Εντάξει, τότε βρες κάποιον άλλον. Εκείνον τον ξανθό από το τμήμα αλληλογραφίας. Δεν ξεκολλάει τα μάτια του από πάνω σου.»

Έκανα μια γκριμάτσα. «Δεν με ενδιαφέρει.»

«Τον Ίθαν από το τμήμα συμβολαίων. Είναι λίγο κοντός βέβαια αλλά *καλογυμνασμένος*. Και τον έχεις δει να κάνει εκείνο το κόλπο με τη γλώσσα του στην παμπ;»

«Όχι. Χριστέ μου!» Κάθισα, νιώθοντας να λυγίζω κάτω απ' το βάρος των ερωτήσεών της. «Πρέπει οπωσδήποτε να κάνουμε τώρα αυτή τη συζήτηση; Δεν μπορούμε να προσποιηθούμε ότι δεν την έχω πατήσει, και μάλιστα για τα καλά;»

«Φοβάμαι πως όχι. Δεν ενδιαφέρεσαι για κανέναν άλλο τύπο, αλλά ούτε κάνεις κάτι και με τον Κύριο Νερόβραστο.» Χαμογέλασε. «Μη με παρεξηγείς. Ο Στέλαρ είναι γαμάτος γκόμενος, όμως είναι λιγάκι σιδερωμένος, δεν νομίζεις;» με ρώτησε με μια ελαφριά γκριμάτσα.

Χάιδεψα με το νύχι μου τη γωνία του γραφείου μου. «Εμένα μ' αρέσει αυτό», είπα. «Είναι σταθερός.»

«Ξενέρωτος», αντέτεινε εκείνη.

«Συγκρατημένος», επέμεινα. «Σαν να βγήκε απ' τις σελίδες μυθιστορήματος της Τζέιν Όστιν. Είναι ο κύριος Ντάρσι.» Ήλπιζα ότι αυτό θα τη βοηθούσε να καταλάβει.

«Δεν σε πιάνω. Η συμπεριφορά του κυρίου Ντάρσι απέναντι στην Ελίζαμπεθ φτάνει στα όρια της αγένειας. Γιατί να θέλεις κάποιον που είναι μια τόσο δύσκολη περίπτωση;»

«Γιατί είναι δύσκολη περίπτωση;» ρώτησα. «Ο Ντάρσι δεν την παραμυθιάζει με ψεύτικα λόγια και φιλοφρονήσεις που δεν σημαίνουν τίποτα. Όταν λέει ότι την αγαπάει, το εννοεί πραγματικά.»

Η Τίνα σωριάστηκε στην καρέκλα της και άνοιξε τον υπολογιστή της. «Εμένα μάλλον μου αρέσουν οι τύποι που φλερτάρουν.»

«Ναι, αλλά αυτοί είναι έτσι με όλες», της αντέτεινα. «Ο Ντάρσι είναι αδέξιος και δύσκολα τον καταλαβαίνεις. Όταν όμως κερδίσεις την καρδιά του, τότε γίνεται πραγματικά δικός σου.»

«Μου ακούγεται πολύ κουραστικό.»

Η αλήθεια είναι ότι ανέκαθεν υπήρξα ρομαντική, αλλά η φαντασίωση ότι θα μπορούσα να δω τον συγκρατημένο ήρωά μου απελευθερωμένο –χωρίς αναστολές, δυναμικό, γοητευτικό– δεν με άφηνε να σκεφτώ τίποτε άλλο όταν ο Νάιαλ Στέλαρ βρισκόταν σε ακτίνα μερικών μέτρων.

Το πρόβλημα βέβαια ήταν ότι έκανα πραγματικά σαν ηλίθια όταν εκείνος ήταν παρών.

«Πώς μπορώ να ελπίζω ότι θα κάνω ποτέ μαζί του μια κανονική συζήτηση;» τη ρώτησα. Ήξερα ότι δεν επρόκειτο ποτέ να κάνω το πρώτο βήμα, αλλά μου άρεσε που επιτέλους μπορούσα να μιλήσω σε κάποιον που τον ήξερε και δεν ζούσε στην άλλη άκρη του κόσμου όπως η Λόντον και η Λόλα. «Σαν τις συζητήσεις ανάμεσα σε δυο ανθρώπους που και οι δύο γνωρίζουν ότι *συζητάνε*; Στη συνάντηση που είχαμε στο τμήμα την προηγούμενη εβδομάδα, ο Άντονι μου ζήτησε να παρουσιάσω μερικά στοιχεία τα οποία μου είχε αναθέσει να ετοιμάσω για το έργο της Ντάιαμοντ Σκουέαρ, κι ενώ τα πήγαινα τέλεια, έσκιζα πραγματικά, κάποια στιγμή σήκωσα τα μάτια και αντίκρισα τον λεγόμενο να στέκεται πίσω απ' τον Άντονι. Ξέρεις πόση δουλειά είχα ρίξει γι' αυτό το έργο; Ολόκληρες εβδομάδες. Ένα βλέμμα του Νάιαλ Στέλαρ ήταν αρκετό για να διαλυθεί όλη μου η αυτοσυγκέντρωση.»

Για κάποιον λόγο δεν μπορούσα να αναφερθώ σ' αυτόν με το όνομά του μόνο. Το «Νάιαλ Στέλαρ» ήταν κάτι σαν τίτλος τιμής, όπως λέμε Πρίγκιπας Χάρι ή Ιησούς Χριστός.

«Η φράση μου έμεινε μισή», συνέχισα. «Όποτε εκείνος βρίσκεται κοντά μου, ή θα ξεστομίζω ηλίθιες ασυναρτησίες ή θα χάνω τη μυλιά μου.»

Η Τίνα γέλασε κι έπειτα μισόκλεισε τα μάτια και με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω. Πήρε στα χέρια της το ημερολόγιο κι έκανε πως το περιεργαζόταν. «Ξέρεις, μόλις τώρα συνειδητοποίησα ότι σήμερα είναι *Πέμπτη*», είπε. «Έτσι εξηγείται γιατί τα μαλλιά σου είναι τόσο επιτηδευμένα ατημέλητα και γιατί φοράς αυτή την προκλητική μίνι φούστα.»

«Έτσι είναι κάθε μέρα», είπα περνώντας τα δάχτυλά μου μέσα απ' τα κοντά ατίθασα μαλλιά μου.

Η Τίνα ρουθούνισε. Η αλήθεια είναι ότι είχα αφιερώσει πολύ χρόνο σήμερα το πρωί για να ετοιμαστώ, όμως πραγματικά είχα ανάγκη να τονώσω την αυτοπεποίθησή μου.

Επειδή, όπως πολύ σωστά είχε παρατηρήσει η Τίνα, σήμερα ήταν Πέμπτη, η αγαπημένη μου μέρα της εβδομάδας.

Τις Πέμπτες τον έβλεπα.

Από πολλές απόψεις, οι Πέμπτες δεν δικαιολογούσαν έναν τόσο μεγάλο ενθουσιασμό. Εκείνη τη συγκεκριμένη Πέμπτη η λίστα με τις υποχρεώσεις μου περιλάμβανε κάποιες πολύ άχαρες δουλειές, όπως το πότισμα του ταλαιπωρημένου μικρού φίκου που η Λόλα είχε επιμείνει να μεταφέρω λαθραία στην απόσταση των 9.000 χιλιομέτρων που χώριζε το Σαν Ντιέγκο από το Λονδίνο, να πληκτρολογήσω μια προσφορά και να την ταχυδρομήσω, καθώς και να βγάλω τα σκουπίδια της ανακύκλωσης στο πεζοδρόμιο. Χλιδάτη ζωή... Κάθε Πέμπτη όμως, καρφισωμένη ψηλά ψηλά στο Outlook, ήταν η συνάντηση της ομάδας των μηχανικών που αναφέρονταν στον Άντονι Σμιθ. Για μία ώρα την εβδομάδα μπορούσα να απολαμβάνω απερίσπαστη τη θέα του Νάιαλ Στέλαρ, του αντιπροέδρου, διευθυντή Πολεοδομικού Σχεδιασμού και, που να πάρει ο διάολος, Πιο Σέξι Άντρα στον Πλανήτη.

Μακάρι να μπορούσα να τον προσθέσω κι αυτόν στη λίστα με τις υποχρεώσεις μου.

Μία ώρα υψηλής ακροαματικότητας κοντά στον Νάιαλ Στέλαρ ήταν ταυτόχρονα ευλογία και κατάρρα. Με ενδιέφεραν όσα συνέβαιναν στην εταιρεία μας, και οι περισσότερες συζητήσεις ανάμεσα στα υψηλόβαθμα στελέχη ήταν όντως συναρ-

παστικές. Ήμουν είκοσι τριών χρονών, όχι δώδεκα. Είχα πτυχίο μηχανικού και κάποια μέρα θα ήμουν εγώ το αφεντικό τους, γι' αυτό ήμουν σίγουρη. Το γεγονός ότι ένα συγκεκριμένο πρόσωπο είχε τη δύναμη να αποσπά πλήρως την προσοχή μου ήταν τουλάχιστον εξευτελιστικό. Σε γενικές γραμμές δεν ήμουν ούτε ντροπαλή ούτε αδέξια. Έβγαينا με άντρες. Η αλήθεια είναι ότι από τότε που μετακόμισα στο Λονδίνο έβγαينا περισσότερο. Ο λόγος; Τα Αγόρια της Αγγλίας. Δεν χρειάζεται να πω κάτι περισσότερο.

Όμως αυτό το συγκεκριμένο Αγόρι, δυστυχώς, ήταν απρόσιτο για μένα. Κυριολεκτικά μιλώντας: ο Νάιαλ Στέλαρ ήταν σχεδόν δύο μέτρα ψηλός, ανεπιτήδευτα εκλεπτυσμένος, με άσπρα καστανά μαλλιά, εκφραστικά καστανά μάτια, φαρδίες μυώδεις πλάτες, κι ένα ακαταμάχητο χαμόγελο. Γι' αυτό και τις σπάνιες περιπτώσεις που έκανε την εμφάνισή του στο γραφείο, το τρένο της σκέψης μου εκτροχιαζόταν.

Σύμφωνα με τα κουτσομπολιά του γραφείου, είχε αποφοιτήσει απ' το πανεπιστήμιο ενώ ήταν ακόμα βρέφος και θεωρούνταν σχεδόν ιδιοφυΐα στον τομέα του πολεοδομικού σχεδιασμού. Δεν είχα αντιληφθεί τι ακριβώς σήμαινε αυτό μέχρι που άρχισα να δουλεύω ως μηχανικός στην εταιρεία Ρίτσαρντσον-Κορμπέ και τον είδα να δίνει συμβουλές για τα πάντα, από τους οικοδομικούς κανονισμούς έως τη χημική σύσταση των προσμείξεων του σκυροδέματος. Ανεπίσημα, είχε τον τελευταίο λόγο για τα σχέδια κάθε γέφυρας, κάθε εμπορικού ή οδικού έργου που πραγματοποιούνταν στο Λονδίνο. Μια φορά μάλιστα έφυγε στα μισά μιας συνάντησης της Πέμπτης, προς μεγάλη μου απογοήτευση, για να επιβλέψει κάποιο συνεργείο: ένας εργάτης μάς είχε ειδοποιήσει πανικόβλητος ότι μια άλλη εταιρεία τα είχε κάνει θάλασσα με το σχέδιο των θεμελίων

ενός κτιρίου και είχε ρίξει ήδη το μπετόν. Στην ουσία, τίποτα δεν χτιζόταν στο Λονδίνο χωρίς να βάλει κάπου το χέρι του ο Νάιαλ Στέλαρ.

Έπινε τσάι με γάλα χωρίς ζάχαρη, είχε ένα τεράστιο γραφείο στον τρίτο όροφο, προφανώς δεν είχε καθόλου χρόνο για τηλεόραση, αλλά ήταν φανατικός οπαδός της Λιντς Γιουνάιτεντ. Και, παρόλο που μεγάλωσε στο Λιντς, σπούδασε στο Κέμπριτζ και μετά στην Οξφόρδη. Τώρα ζούσε στο Λονδίνο. Κάπου στην πορεία ο Νάιαλ Στέλαρ είχε αποκτήσει μια πολύ αριστοκρατική προφορά.

Επίσης: πρόσφατα είχε πάρει διαζύγιο. Εδώ η καρδιά μου κόντευε να σπάσει.

Συνεχίζω.

Πόσες Φορές με Είχε Κοιτάξει ο Νάιαλ Στέλαρ στη Διάρκεια των Συναντήσεων της Πέμπτης; Δώδεκα. Πόσες Φορές Είχαμε Μιλήσει; Τέσσερις. Πόσα από Αυτά τα Περιστατικά Ενδεχομένως Θυμόταν Εκείνος; Κανένα. Έξι μήνες πάλευα με τα αισθήματά μου, κι ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι εκείνος δεν ήξερε καν ότι ήμουν υπάλληλος της εταιρείας και όχι το κορίτσι που έφερνε τα σάντουιτς.

Παραδόξως, αν και σχεδόν πάντα ερχόταν πρώτος στο γραφείο, σήμερα δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Είχα στραβολαιμιάσει αρκετές φορές προσπαθώντας να τον εντοπίσω ανάμεσα στους αγουροξυπνημένους υπαλλήλους που περνούσαν το κατώφλι της αίθουσας συνεδριάσεων.

Ήταν μια αίθουσα με πελώριες τζαμαρίες που έβλεπαν στον πολύβουο δρόμο μπροστά απ' τα γραφεία μας. Στην πρωινή μου διαδρομή με τα πόδια μέχρι το γραφείο δεν είχε βρέξει, αλλά, όπως συνέβαινε τις περισσότερες μέρες εδώ στο Λονδίνο, τώρα είχε αρχίσει το ψιλόβροχο. Βαριά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ήταν το είδος της βροχής που μοιάζει με μια ακίν-

δυνη ομίχλη, τώρα όμως δεν με ξεγελούσε πια: τρία λεπτά έξω ήταν αρκετά για να γίνεις μούσκεμα έως το κόκαλο. Ακόμα κι αν είχα μεγαλώσει σ' έναν τόπο με περισσότερες βροχές απ' ό,τι η Νότια Καλιφόρνια, δεν υπάρχει περίπτωση να ήμουν προετοιμασμένη για τον καιρό του Λονδίνου. Από τον Οκτώβριο έως τον Απρίλιο η ατμόσφαιρα έμοιαζε σχεδόν κορεσμένη από τους υδρατμούς, βαριά και υγρή. Ένιωθα λες κι ένα σύννεφο βροχής είχε τυλιχτεί γύρω απ' το σώμα μου και με πότιζε ως τα κόκαλα.

Στο Λονδίνο είχε μπει άνοιξη, αλλά η μικρή αυλή απέναντι, στην οδό Σάουθμαρκ, ήταν ακόμα καταθλιπτική και έρημη. Μου είχαν πει ότι το καλοκαίρι γέμιζε με ροζ καρέκλες και τραπεζάκια από το γειτονικό εστιατόριο. Τώρα όμως το μόνο που έβλεπες ήταν τσιμέντο, γυμνά κλαδιά και μουσκεμένα καφετιά φύλλα σκόρπια στο χώμα.

Γύρω μου οι άνθρωποι συνέχιζαν να εκφράζουν τη δυσφορία τους για τον καιρό, ενώ άνοιγαν τα λάμπτοπ τους κι έπιναν το τσάι τους. Έριξα μια ματιά απ' το παράθυρο για να δω κάποιους αργοπορημένους να τρέχουν να προλάβουν. Όλοι ήθελαν να βρίσκονται στη θέση τους πριν κατέβει ο Άντονι Σμιθ –το αφεντικό μου και διευθυντής του τμήματος μηχανικών– από τον έκτο όροφο.

Ο Άντονι ήταν... ε, ναι, λοιπόν, ήταν λίγο μαλάκας. Γλυκοκοίταζε τις ασκούμενες, λάτρευε ν' ακούει τον εαυτό του να μιλάει, και τίποτε από όλα όσα έλεγε δεν ακουγόταν ειλικρινές. Κάθε Πέμπτη πρωί απολάμβανε να εξευτελίζει τον τελευταίο που θα έμπαινε στην αίθουσα, σχολιάζοντας με ένα γλυκερό χαμόγελο το ντύσιμο ή το χτένισμά του, στρέφοντας αναγκαστικά όλα τα βλέμματα πάνω στον δύσμοιρο αυτόν άνθρωπο που, ντροπιασμένος, πήγαινε να καθίσει στην τελευταία άδεια καρέκλα, ενώ στην αίθουσα επικρατούσε βαριά σιωπή.

Η πόρτα έτριξε ανοίγοντας. Η Έμα.

Η Έμα κοντοστάθηκε και κράτησε την πόρτα για να μπει και κάποιος άλλος. *Γαμώτο. Η Κάρεν.*

Έξω απ' την αίθουσα ακούστηκαν φωνές που δυνάμωσαν καθώς η *Βικτόρια* και ο *Τζον* περνούσαν το κατώφλι της πόρτας.

Και μετά εμφανίστηκε εκείνος.

«Η παράσταση αρχίζει», είπε η Τίνα.

Είδα την κορυφή του κεφαλιού του Νάιαλ Στέλαρ να προβάλλει πίσω ακριβώς απ' τον Άντονι. Ένωσα σαν κάποιος να είχε ρουφήξει όλον τον αέρα απ' την αίθουσα. Τα πρόσωπα και οι ομιλίες έσβησαν γύρω μου και απέμεινε μόνο *αυτός*, ανέκφραστος σαν να προσπαθούσε να καταλάβει ποιος ήταν εκεί και ποιος έλειπε. Φορούσε σκούρο κοστούμι και είχε το ένα χέρι στην τσέπη του παντελονιού του. Άνετος.

Μια λαχτάρα, μια φλόγα φούντωσε μες στο στήθος μου.

Ο Νάιαλ Στέλαρ ήταν από τους άντρες που τραβούσαν πάνω τους την προσοχή μόλις έμπαιναν σ' έναν χώρο. Όχι επειδή έκανε φασαρία, ούτε επειδή μιλούσε δυνατά. Ακριβώς το αντίθετο. Είχε μια ήρεμη αυτοπεποίθηση, ο τρόπος που κινούνταν τραβούσε τα βλέμματα και επέβαλλε τον σεβασμό. Έδινε την εντύπωση ότι, ενώ δεν μιλούσε, παρακολουθούσε τους πάντες και τα πάντα.

Εκτός από μένα.

Προερχόμουν από μια οικογένεια ψυχολόγων που συζητούσαν *τα πάντα*. Ποτέ δεν υπήρξα σιωπηλός άνθρωπος. Το γεγονός λοιπόν ότι δεν κατάφερνα να αρθρώσω ούτε μία λέξη όταν εκείνος βρισκόταν μέσα στο οπτικό μου πεδίο ήταν ακατανόητο. Αυτό που ένιωθα για κείνον μπλόκαρε εντελώς το μυαλό μου. Την είχα πατήσει.

Η παρουσία του στις συναντήσεις της Πέμπτης δεν ήταν καν απαραίτητη. *Ερχόταν* όμως γιατί ήθελε να εξασφαλίσει ότι θα υπάρχει ένα «κοινό σημείο αναφοράς μεταξύ των τμημάτων» έτσι ώστε το δικό του τμήμα, του πολεοδομικού σχεδιασμού, «να έχει μια αποτελεσματική τεχνοκρατική γλώσσα», εφόσον ήταν ευθύνη του Νάιαλ Στέλαρ να συντονίζει τα τμήματα των μηχανικών, της δημόσιας πολιτικής και του σχεδιασμού.

Φυσικά, εγώ αποστήθιζα οτιδήποτε έλεγε σ' αυτές τις συναντήσεις.

Σήμερα φορούσε γαλάζιο πουκάμισο μέσα απ' το ανθρακί κοστούμι του. Τα κίτρινα και μπλε ελικοειδή σχήματα της γραβάτας του σχεδόν με υπνώτιζαν και το βλέμμα μου περιπλανήθηκε από τον κόμπο της στο απαλό δέρμα του λαιμού του, κατόπιν λίγο πιο πάνω, στην έντονη καμπύλη του μήλου του Αδάμ, στο επιβλητικό πιγούνι του. Τα συνήθως απαθή χείλη του ήταν ελαφρώς στραμμένα προς τα κάτω, σαν να τον προβλημάτιζε κάτι, κι όταν το βλέμμα μου συνάντησε το δικό του... αντιλήφθηκα με τρόπο ότι πρόσεξε πως τον έγδυνα με τα μάτια, λες κι αυτή ήταν η δουλειά μου.

Ω Θεέ μου.

Κάρφωσα το βλέμμα μου στο λάμπον με τέτοια ένταση που η οθόνη θόλωσε μπροστά στα μάτια μου. Από την ανοιχτή πόρτα έφτανε ως τα αυτιά μας ο σαματάς απ' τα τηλέφωνα και τους εκτυπωτές των έξω γραφείων, και έμοιαζε να οδηγεί σ' ένα χαοτικό κρεσέντο. Ευτυχώς κάποιος έκλεισε την πόρτα κι έτσι η συνάντηση ξεκίνησε. Ήταν σαν να σφραγίστηκε η αίθουσα αεροστεγώς, όλοι οι θόρυβοι σταμάτησαν απότομα.

«Κύριε Στέλαρ», τον καλωσόρισε η Κάρεν.

Άνοιξα τον φάκελο του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μου. Τα αυτιά μου βούιζαν, τεντωμένα για ν' ακούσουν την απάντη-

σή του. Εισπνοή, εκπνοή. Άλλη μια φορά. Πληκτρολόγησα τον κωδικό πρόσβασής μου. Προσπαθούσα να επιβραδύνω τους χτύπους της καρδιάς μου.

«Κάρεν», απάντησε επιτέλους εκείνος με την τέλεια, ήρεμη, βαθιά φωνή του και, ασυναίσθητα, ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό μου. Δεν ήταν ένα απλό χαμόγελο. Ήταν λες και κάποιος μου είχε προσφέρει ένα πελώριο κομμάτι τούρτα.

Χριστέ μου, την έχω πατήσει άσχημα.

Δάγκωσα από μέσα το μάγουλό μου και προσπάθησα να διορθώσω την έκφραση του προσώπου μου. Κρίνοντας από τον τρόπο με τον οποίο ο αγκώνας της Τίνας ακούμπησε στα πλευρά μου, μάλλον η προσπάθειά μου ήταν αποτυχημένη.

Η Τίνα έγειρε προς το μέρος μου. «Ηρέμησε, κορίτσι μου», ψιθύρισε. «Δύο συλλαβές ήταν μόνο.»

Η πόρτα άνοιξε και η Σάσα, μια άλλη ασκούμενη, γλίστρησε στην αίθουσα με μια απολογητική γκριμάτσα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. «Με συγχωρείτε που άργησα», ψιθύρισε. Έριξα μια ματιά στο ρολόι του λάπτοπ μου και διαπίστωσα ότι στην πραγματικότητα ήταν ακριβώς στην ώρα της, ωστόσο ο Άντονι δεν επρόκειτο να το αφήσει να περάσει έτσι.

«Εντάξει, Σάσα», είπε, παρακολουθώντας την να στριμώχνεται αδέξια ανάμεσα στη μακριά σειρά των καθισμάτων και στον τοίχο, ενώ προσπαθούσε να φτάσει σε μια άδεια θέση στην απέναντι γωνία. Στην αίθουσα επικρατούσε μια εκκωφαντική σιωπή. «Ωραίο πουλόβερ. Ή μήπως είναι πιτζάμα; Καινούριο είναι; Το μπλε σου πάει πολύ.» Η Σάσα κάθισε. Τα μάγουλά της ήταν κατακόκκινα. «Και επίσης λέμε *καλημέρα*», είπε ο Άντονι με ένα πλατύ χαμόγελο.

Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα βαθιά ανάσα. Ήταν πολύ μαλάκας.

Επιτέλους, η συνάντηση ξεκίνησε πραγματικά. Ο Άντονι απηύθυνε στον καθέναν από εμάς έναν κατάλογο με ερωτήσεις, μας έδωσε να μοιράσουμε κάποια έγγραφα κι εγώ, τη στιγμή που ανακάθισα για να περάσω τη στοίβα με τα χαρτιά στον άνθρωπο που καθόταν στα δεξιά μου, σήκωσα το βλέμμα μου. Και κόντευσα να καταπιώ τη γλώσσα μου.

Ο Νάιαλ Στέλαρ καθόταν μόλις δύο θέσεις μακριά μου.

Τον κοίταξα με την άκρη του ματιού μου: τη γωνία του πηγουνιού του –πάντα φρεσκοξυρισμένο, χωρίς την παραμικρή υποψία γενιών– τις παχιές βλεφαρίδες των ματιών του, τα τέλεια, μαύρα φρύδια του, το άψογο πουκάμισο και τη γραβάτα του. Τα μαλλιά του έδειχναν ολόισια κάτω απ’ τον χαμηλό φωτισμό της αίθουσας συνεδριάσεων. Έσμιξα τα φρύδια όταν σκέφτηκα ότι μάλλον θα ήταν και πολύ απαλά –προφανώς θα ήταν– και φαντάστηκα για εκατοστή φορά ότι έχωνα μέσα τους τα δάχτυλά μου, τον τραβούσα κοντά μου και...

«Ρούμπι; Είχαμε νέα από τους Άνταμς και Έιβερι;» ρώτησε ο Άντονι.

Ίσιωσα την πλάτη μου και κοίταξα το λάπτοπ μου. Το προηγούμενο βράδυ είχα μείνει ξύπνια έως αργά δουλεύοντας αυτήν ακριβώς την υπόθεση.

«Όχι ακόμα», είπα, με ένα ανεπαίσθητο τρέμουλο στη φωνή. «Τους έχουμε στείλει τα σχέδιά μας για να τα υπογράψουν. Αν δεν μου τηλεφωνήσουν μέχρι το τέλος της μέρας, θα επικοινωνήσω ξανά εγώ μαζί τους.»

Εντάξει, με δεδομένο ότι ο Νάιαλ Στέλαρ είχε καρφώσει το βλέμμα του πάνω μου, είχα καταφέρει να αρθρώσω τα λόγια μου μια χαρά.

Απόλυτα ικανοποιημένη με τον εαυτό μου, πληκτρολόγησα μια σύντομη υπενθύμιση και ακούμπησα τον αγκώνα μου

στο τραπέζι, παίζοντας με μια τούφα απ' τα μαλλιά μου καθώς εξέταζα το ημερολόγιό μου.

Όμως κάτι παράξενο συνέβαινε. Επί μία ώρα κάθε εβδομάδα καθόμουν σ' αυτή την καρέκλα και ήμουν σχεδόν βέβαιη ότι ποτέ δεν είχα νιώσει όπως ένιωθα τώρα. Ήταν κάτι σαν πίεση στη μία πλευρά του προσώπου μου: η δύναμη που μου ασκούσε το βάρος της προσοχής κάποιου.

Τύλιξα στο δάχτυλό μου την τούφα μου και κοίταξα την Τίνα. Τίποτα.

Έσκυψα μπροστά με κάποια διακριτικότητα, έτσι τουλάχιστον νόμιζα, και τέντωσα ακόμα περισσότερο τον λαιμό μου, κοιτάζοντας προς τα δεξιά μου. Αμέσως πάγωσα.

Εκείνος συνέχιζε να με κοιτάζει. Ο Νάιαλ Στέλαρ με κοίταξε. Με κοίταζε *κανονικά*. Τα ανοιχτοκάστανα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου και, χωρίς να μπορώ να πω ότι καρφώθηκαν πάνω τους, με περιεργάστηκαν. Το πρόσωπό του είχε μια έκφραση περιέργειας, σαν να ήμουν ένα καινούριο έπιπλο που κάποιος είχε τυχαία τοποθετήσει μέσα στην αίθουσα.

Η καρδιά μου απογειώθηκε, ο σφυγμός μου σφυροκοπούσε στις φλέβες μου. Μέσα στο στήθος μου ένιωθα τα πάντα ρευστά και ανεξέλεγκτα –αν κάποιος φώναζε εκείνη την ώρα *Φωτιά!* θα με είχαν ζώσει οι φλόγες, μιας και δεν μπορούσα να ελέγξω τίποτε απ' όσα συνέβαιναν στο σώμα μου.

«Νάιαλ», είπε ο Άντονι.

Ο Νάιαλ Στέλαρ ανοιγόκλεισε τα μάτια κι ύστερα πήρε το βλέμμα του από πάνω μου. «Ναι;»

«Θα μπορούσες να μας ενημερώσεις για την πορεία του σχεδιασμού της πρότασης για την Ντάιαμοντ Σκουέαρ; Θέλω να αναθέσω στους δικούς μου να σου δώσουν τις προδιαγραφές μέχρι το τέλος της εβδομάδας, όμως δεν γνωρίζουμε τις διαστάσεις των κοινόχρηστων χώρων...»

Όπως συνήθως, ο Άντονι χρειάστηκε επταπλάσιο χρόνο από τον κανονικό για να διατυπώσει την ερώτησή του. Παραλίγο να με πάρει ο ύπνος.

Όταν ολοκληρώθηκε η ερώτηση, ο Νάιαλ Στέλαρ κούνησε το κεφάλι του. «Οι διαστάσεις», είπε κι άρχισε να ψάχνει στα χαρτιά που είχε μπροστά του. «Δεν είμαι απόλυτα βέβαιος ότι τις έχω...»

«Οι διαστάσεις υποτίθεται ότι θα οριστικοποιηθούν σήμερα το πρωί», απάντησα αντί γι' αυτόν, και εξήγησα ότι οι οικοδομικές άδειες θα εκδίδονταν το αργότερο την επόμενη μέρα. «Ζήτησα από τον Αλεξάντερ να μας στείλει ένα αντίγραφο των προσχέδιων σήμερα το απόγευμα.»

Στην αίθουσα επικράτησε απόλυτη σιωπή, γι' αυτό και για μια στιγμή φοβήθηκα ότι είχα χάσει την ακοή μου.

Μόνο που όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα επάνω μου. *Θεέ μου, τι είχα κάνει;*

Τους είχα διακόψει χωρίς καν να το σκεφτώ.

Είχα απαντήσει σε μια ερώτηση που ολοφάνερα δεν απευθυνόταν σ' εμένα.

Είχα απαντήσει σε μια ερώτηση την οποία σίγουρα μπορούσε κι εκείνος να απαντήσει.

Ένωσα τα φρύδια μου να σμίγουν. Τότε, γιατί δεν το είχε κάνει;

Έσκυψα μπροστά και τον κοίταξα.

«Ωραία», είπε. Η φωνή του ήταν ήρεμη. Βαθιά. Τέλεια. Ανανάθισε, με κοίταξε στα μάτια και μου χάρισε ένα αμυδρό χαμόγελο ευγνωμοσύνης. «Θα μου το προωθήσετε;»

Η καρδιά μου εγκατέλειψε το σώμα μου. «Φυσικά.»

Εκείνος συνέχιζε να με κοιτάζει, προφανώς εξίσου σαστισμένος μ' εμένα για όσα είχαν συμβεί προ ολίγου, αλλά και ικανοποιημένος με έναν μυστηριώδη, αδιόρατο τρόπο. Δεν ήξε-

ΕΝΑΣ ΣΥΓΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΒΡΕΤΑΝΟΣ, ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΟΥ ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΑΣΚΟΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΧΕΣΗ ΠΟΥ ΘΑ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΕ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Όταν η Ρούμπι Μίλερ μαθαίνει ότι πρέπει να κάνει ένα επαγγελματικό ταξίδι μερικών εβδομάδων στη Νέα Υόρκη, παθαίνει σοκ. Είναι από τις ικανότερες νέες μηχανικούς τού Λονδίνου και δεν φοβάται μήπως δεν τα βγάλει πέρα με τη δουλειά. Αυτό που της προκαλεί απίστευτη ταραχή είναι ότι θα περάσει έναν ολόκληρο μήνα δουλεύοντας δίπλα-δίπλα –και μένοντας στο ίδιο ξενοδοχείο– με τον Νάιαλ Στέλαρ, κορυφαίο πολεοδόμο, διευθυντικό στέλεχος της εταιρείας που δουλεύει και Πιο Σέξι Άντρα στον Πλανήτη.

Ο πρόσφατα χωρισμένος Νάιαλ –που ούτε χαλαρώνει εύκολα ούτε παραβαίνει κανόνες– θεωρεί τον εαυτό του εντελώς αδέξιο όσον αφορά τις γυναίκες. Η Ρούμπι είναι από καιρό ερωτευμένη μαζί του κι εκείνος αγνοεί την ύπαρξή της. Ωστόσο, σύντομα αντιλαμβάνεται ότι αυτή η όμορφη νεαρή Καλιφορνέζα φέρνει μια ανάσα φρεσκάδας στη ζωή του.

Από τη στιγμή που η Ρούμπι θα βάλει στόχο να βοηθήσει τον σέξι Βρετανό να χαλαρώσει τη γραβάτα του, δεν υπάρχει επιστροφή. Χιλιάδες μίλια μακριά από το Λονδίνο, οι δυο εραστές θα μπουν εύκολα στο παιχνίδι. Όταν όμως το ταξίδι τελειώσει, η σχέση που κατάφεραν να χτίσουν θα μοιάζει έτοιμη να διαλυθεί...

Ένα ακόμα βιβλίο της σειράς-φαινόμενο που ξεκίνησε με το *Όμορφο Κάθαρμο*, με ένα φαινομενικά αταίριαστο ζευγάρι πρωταγωνιστών!

Η σειρά best-seller που έκανε παγκόσμια αίσθηση

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

Κι έλυσε από τα στήθια της τον πλουμισμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών τα μάγια

—Όμηρου *Ιλιάδα*, 14.214-5

www.kestos.gr

ISBN 978-618-515-804-0

9 786185 158040